

Niets doen

Het is 1998, een kantoor-bijeenkomst brengt mij naar Londen. Ik kan de verleiding niet weerstaan om iets in de stad te doen. Ik zwerf rond en laat mijn oog op een theater vallen. 'ART' staat er in grote letters op de gevel. De laatste hit op toneelgebied. Zijn er nog kaartjes? Er zijn nog kaartjes! Even later ben ik op weg naar boven.

Op het hoogste balkon op een van de laatste rijen vind ik mijn stoel. Het licht gaat uit. Snel ga ik zitten en laat mijn rugzakje op de grond glijden. Drie vrienden op het toneel, en een groot wit doek. Een wit schilderij. De vrienden discussiëren. Het schilderij staat symbool. Een variant op 'de kleren van de keizer'. Dan

wordt de intimiteit verstoord door een geluid uit de zaal. Het geluid houdt aan en wordt sterker. Een mobiele telefoon. Het geluid klinkt dichtbij. Ons balkon? Door de akoestiek op het balkon is de bron van het geluid niet goed te lokaliseren. Ik kijk om mij heen: niemand doet wat. Ik raak geïrriteerd.

Plotseling realiseer ik mij: het is mijn telefoon. Inmiddels zijn de acteurs stil gevallen. In de begindagen van de mobiele telefoon reageert men zoals de acteurs in het Openluchttheater van het Amsterdamse bos: stoppen, kijken in de richting van het geluid en even wachten tot het (vliegtuig) over is. Om mij heen kijkt men naar elkaar.

Verstijfd zit ik op mijn stoel. Wat doe ik?

Ik weet niet precies waar mijn rugzak ligt. Dan moet de rits nog open (geluid), en moet ik in het donker door mijn spullen graaien op zoek naar de telefoon (geluid). Ik voel de afkeurende blikken: 'Had je je tas niet meteen kunnen pakken en de telefoon uit kunnen zetten?' Er is inmiddels een eeuwigheid verstreken. Wat doe ik: maak ik mijzelf bekend als 'die loser met zijn telefoon' of blijf ik anoniem? Ik voel dat als ik nu mijn rugzak pak om de telefoon te zoeken, deze natuurlijk stopt vlak voor dat ik hem uit kan zetten. Ik kan dus net zo goed niets doen en anoniem blijven.

Ik besluit de laatst beltoon te laten passeren. Er komt er nog een. Hang toch op! Je hoort toch dat ik niet opneem.

Iedere aanzet om alsnog actie te ondernemen redeneer ik weg. Met iedere beltoon wordt het prijsgeven van mijn anonimiteit pijnlijker. Eindelijk zwijgt de telefoon. De acteurs concentreren zich weer op hun spel.

Lang duurt mijn opluchting niet. Ik realiseer me: de telefoon kan opnieuw overgaan. Ik kijk op mijn horloge en maak een risicoanalyse. De voorstelling duurt nog een kwartier. Ik gok erop dat de telefoon zal zwijgen en ik mijn anonimiteit kan behouden. Het applaus laat ik voor wat het is. Nog in het donker graai ik mijn rugzak van de vloer en snel naar buiten. Opgelucht loop ik Londen in. Anoniem.

